

ידיו בנל המחבליים שנכנסו בכוונות שלנו

כחצי שנה אחרי השבת הארורה, כשהוא מאושפז במחלקת השיקום בסורוקה, חושף נהג הטנק סמ"ר נדב בוחבוט פרק גבורה נוסף של לוחמי גדוד 77 • עם טנק מקרטע ומפקד שהמשיך להילחם פצוע לאחר שגם הטען נפצע קשה - הצליח הצוות שלו לחסל עשרות מחבלים בעומף עזה • חודש וחצי אחר כך בוחבוט נפצע אנושות בהאן-יונס, חייו שוב היו בסכנה - אבל גם את הקרב הזה הוא ניצח

צוות הטנק

אריאלה איילון

כשלושה חודשים אחרי שצוות הטנק שלו מפלוגת וולקן בגדוד 77 התמודד מול עשרות מחבלי נוח'בה וחיסל אותם בירי ובדריסה, נפצע סמ"ר נדב בוחבוט באופן אנוש בהאן-יונס. הוא חובר במ"שך שבוע למבונת אקמו המדמה פעולת לב-ריאה בבית החולים סורוקה בבאר שבע, שם הצילו את חייו ומצבו משתפר בהדרגה. במחלקת השיקום הוא כבר משיר לספר את סיפור הגבורה של הטנק מצוות זפולסקי, בוחבוט, פינטו ושמש, תחת פיקודו של המ"פ סרן בר זונשוי.

"בבוקר 7 באוקטובר תפסנו קו גזרת כיסופים", בוחבוט נזכר, "סגרנו שם שבת. בטנק היינו המט"ק סמ"ר אייל זפולסקי, הטען סמל יהונתן פינטו, התותחן סמל אורן שמש ואני, נהג הטנק". בהחלטה ספונטנית, בוחבוט, 22, יליר קרייתיים, ספורטאי ורץ מרתון - הציל את חיי חבריו לצוות.

"בסביבות 06:30 בבוקר מתחיל ירי פצמ"רים", מספר זפולסקי, "על פי הנוהל, אנחנו סוגרים מרפסות ונוסעים בשיירה לגדר. מוביל סגן עומר נאוסרה (שנחטף עם צוותו לעזה), מט"ק הכלי הראשון, אני אחריו וגרי לני סוגרים את הטור. הגענו לגדר ובקשר מדרווח על שתי חדרות מסביות שמתנהלות ברימנית בחלק הצפוני והדרומי של הגזרה". במרחק שבע דקות לגדר, נאוסרה המ"מ מפנה את הטנק שלו שמאלה ובוחרת לימין. "עלינו על תל וראינו שני מחבלים נכנסים מעזה בספארי, חמושים בקלצ'ניקובים ויורים עלינו", בוחבוט מוסיף, "ניסינו להי שמיר אותם, אבל הטנק חטף טיל נ"ט. פינטו נפגע קשה בעיניו. זפולסקי נפצע קל מרסיסים שפגעו בצוואר וביה חזרתי לאחור

וחברתי לכוח גולני שפינה את פינטו בנמ"ר. נותרנו שניים שלא נפצעו - אני והתותחן".

הזוועה נחשפת

את מה שיתרחש מנקודת הזמן הזה, קשה אפילו להעלות על הדעת. "קיבלנו דיווח על חדירת מחבלים לנירים", זפולסקי מתאר, עם טנק שחטף טיל צוות חסר, אני המט"ק שלו וממלא את מקומו של הטי ען שנפצע, נסענו לקיבוץ. כשהגענו לשם זיהינו כ-30 מחבלים בשני טנדרים ושניים נוספים רכובים על אופנוע. הצלחנו להרוג את כולם וקיבלנו דיווח שהנמ"ר שפינה את פינטו נפגע. חזרנו לחלץ אותם".

בשלב הזה מתערכן צוות הטנק על גל נוסף של מחבלים שפשט על נירים. בדרך הם נחשפים למראות קשים, לכמות בלתי נתפסת של גופות ושל כלי רכב שרופים. חדורים ברוח קרב, הם ממשיכים במשימה לאתר מחבלים ולחסל אותם.

בוחבוט: "חזרנו לקיבוץ וסמוך לגדר זיהינו מחבלים בשני טנדרים. ירינו פגזים, כלי הרכב שלהם התפרקו ועפו באוויר". ארבע פעמים, בעורם בתוך טנק מקרטע, חזר רה על עצמה הקריאה בקשר, לשוב ולהילחם במחבלים שחדרו בארבעה סבבים לנירים". זפולסקי: "בוחבוט לקח יוזמה והסיע את הטנק למקום מוגן. צעקתי עליו, מה אתה עושה? רק אחר כך הבנתי שבוחרים החרים שלו הוא זיהה שמכוונים אלינו ארפי"ג". בנגלה הרביעית והאחרונה, אחרי הקרב מול המחבלים שהסתיים בהריגתם, רדפנו אחרי אלה שברחו לכיוון עין השלושה".

בכניסה לקיבוץ מבחין הצוות בגופה של חקלאי, בסמוך לרכב שלו, ובמחבלי נוח'בה ואזרחים עוזים שבזווים אותו. בוחבוט: "למקום הגיעו מחבלים באופנועים, כלי רכב וטרקטור גנוב. ירינו בכל מי שנכנס לכיוונת שלנו. ואז המ"פ מתקשר ושואל 'מי תקין?' ענינו שהטנק שלנו חצי קלאץ' וחצי מהכוונות מושבות".

בוחבוט בטנק

"אם היה מגיע עם אותה פציעה לפני כמה שנים, הוא היה מת". בוחבוט בשיקום | צילום: מאיר אבן חיים

בקבע, השתחרר מהצבא והיום הוא מדרר במכונה קדם-צבאית. בוחבוט חבר לצוות טנק אחר שנכנס לעזה. כאן מתחילה עליית גבורה אחרת - סיפור על פציעה ותקומה. "בסבב הראשון נכנסנו לדרום האן-יונס, נל-חמו, פשטנו על בתים של אנשי המאס לחפש אמצעי לחימה וגם היו לנו כמה היתקלויות", הוא אומר.

ב-23 בדצמבר נפצע בוחבוט באורח אנוש. "נהגתי בטנק של המג"ד", הוא מתאר, "במהלך תקיפה שמעתי פיצוץ בטנק והפגז עצמו התפוצץ. הטנק התמלא עשן, שלושה הצליחו לחלץ את עצמם. התותחן איבר הכרה ואני לא יכולתי לנשום. ניסיתי לצאת לכיוון הצריח, פתחתי את המרפ ושני חיילים פינו אותי בנמ"ר. מסוק של 669 הטיס אותי בתוך דקות לסורוקה".

הסיבה לפיצוץ בתוך הטנק טרם התבררה. רופא מוסק חיבר את בוחבוט לבלון חמצן. "לא איברתי הכרה", הוא אומר, "למרות שבקושי נשמתי. כבר מחרר הטרואמה בסורוקה התי קשרתי לאמא שלי ואמרתי לה שנפצתי".

אחרי שעבר בירור רפואי מקיף, הועבר בוחבוט לאחת המחלקות. יומיים אחר כך הועבר לטיפול נמרץ. ד"ר אורי גלנטה, רופא בכיר במחלקה לטיפול נמרץ פנימי בסורוקה ומנהל שירות האקמו, אומר ש"בהתחלה נרב, שהורדם והונשם, נראה יציב, אבל בתוך יממה מצבו החמיר. הוא פיתח כשל נשימתי והמצב המשיך להידרדר עד לסיכון חייו. הועקנו צוות אקמו מהבית וחברנו אותו למכשיר. בימים הראשונים הריאות שלו לא הצליחו לתפקד, לא הבחנו בשום שיפור במצבו".

נרב היה בסכנת חיים והאשפוז שלו בטי פול נמרץ היה מורכב. "הריאות היו כאמור באי-תפקוד והוא פיתח חום גבוה וירידה בלחצי הדם", ד"ר גלנטה מוסיף, "רק אחרי שבוע ניתקנו אותו מהאקמו. בתחילת החודש נרב השתחרר מטיפול נמרץ".

קטן עליו

בהדרגה חזרו הריאות לתפקוד ובוחבוט סגר את פרק המלחמה על חייו. משם עבר למחלקת השיקום להילחם על איכותם. "כשהגעתי לשיקום לא יכולתי לשבת, לעמוד, לאכול, רעדו לי הגפנים והיה לי קשה לזוז", הוא מספר.

ד"ר יולי טרגר, מנהל מחלקת השיקום בסורוקה, נזכר ברגע שקיבל את נדב למחלקה: "הוא הגיע אלינו במצב סיעודי, עם חולשת גפנים וסיבולת ירודה, ולפי בדיקות שיקום הבנו שהוא גם עבר פגיעה מוחית, שהייתה טריגר לחולשת הגוף ולחולת הגמגום והמצמוץ שהיו לו בילדותו. מנגד, נדב הוא דוגמה להצלחת הרפואה המודרנית. מהירות הפינוי שלו והחייבור לאקמו הצילו אותו. לו היה מגיע עם אותה פציעה לפני כמה שנים, הוא היה מת".

כעבור שעה וחצי מהראיון, שהתקיים כשבוע במיטתו בשיקום, בוחבוט כבר רץ עם הפיזיותרפיסטית שלו. "נדב היה מטופל שלי מהיום הראשון שהגיע לשיקום", אומר רת הפיזיותרפיסטית נורית טומקינס דמרי, "הוא היה לא יציב, חלש, עם בעיות בשינוי משקל ונזקק לכיסא גלגלים. אבל הוא בחור שבא לעבודה. מציב לעצמו מטרות ואתגרים, כמו הרעיון לרוץ יחד, שבא ממנו. הוא מתקדם במהירות, אבל יש לו עוד דרך. הוא עדיין מתעייף מההרדע לא חלף, הסיבוי לת צריכה לעלות, אבל הוא גיבור אחרי מה שעבר, הכל קטן עליו".

ד"ר יולי טרגר

צילום: המרכז הרפואי סורוקה

טלפון לאמא

זפולסקי, שהיה חתום על חודש נוסף